

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

ővárosi Ítéltábla a Dr. Benyák György ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Úz György Ügyvédi Iroda által képviselt I.rendű alperes neve I.r, és II.rendű alperes neve II.r., (mindketten ... szám alatti lakosok) alperesek ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 5.P.23.383/2009/5. sorszámú ítélete ellen, a felperes által 6., és 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és kötelezi az I. és a II. rendű alperest, hogy egyetemlegesen 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 11.056.794 (azaz tizenegymillió-ötvenhatezer-hétszázkilencvennégy) Ft-ot, valamint ennek 2002. szeptember 1-jétől 2004. december 31-ig évi 11%-os, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig a mindenkorl késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

A felperes perköltségben való marasztalását mellőzi.

Kötelezi a bíróság az I. és a II. rendű alperest, hogy ugyancsak 15 nap alatt és egyetemlegesen együttes első- és másodfokú perköltség fejében fizessenek meg a felperesnek 1.526.800 (azaz egymillió-ötszázhuszonhatezer-nyolcszáz) Ft-ot, valamint 900.000 (azaz kilencszázezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjat.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy leletezés terhe mellett 8 nap alatt kereseti és fellebbezési illetékkiegészítés fejében 56.600 (azaz ötvenhatezer-hatszáz) Ft-ot rójon le.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I., és II.r. alperesek részére egyetemlegesen 400.000 Ft + áfa perköltséget. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy az

alperesek családi házuk felépítése érdekében több kivitelezőtől - így a felperestől is - árajánlatot kértek. A felperesi Bt. árajánlata 36.000.000 Ft körüli összeg volt, amelyet a felperes az építési engedélyezési terv alapján készített el, s az árajánlata az anyag- és munkadíj költséget is tartalmazta. Ezen árajánlat alapján tárgyaltak a felek egymással, és ezen tárgyalás eredményeként a felperes a munkadíjból 10% engedményt adott az alperesek részére. Az így elkészített vállalkozási szerződéstervezetet a felperes átadta az alperesek részére, amelyre az alperesek észrevételeket, megjegyzéseket tettek, majd azt a felperesnek visszaküldték. Ezen vállalkozási szerződés tervezetben a felperes vállalta, hogy a családi házat az árajánlatban megjelölt műszaki tartalommal elkészíti, amely munkákba nem tartoztak bele a külső belső párkányok; külső belső nyílászárók; beépített bútorok; külső burkolatok; járdák; térbetonozások; külső gáz- és csatornaszerelés; kerítés; kertépítés; medence és ennek tartozékaival kapcsolatos munkálatok. Az anyagköltség körében a felek megállapodtak abban, hogy amennyiben a megrendelők saját költségüket vásárolják meg az anyagokat, azt a felek levonásba helyezik a vállalkozói díjból. Az írásbeli vállalkozási szerződés tervezetben teljesítési határidőként a felek 2001. év december 31. napját fogadták el.

Az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy a felek között a vállalkozási szerződés létrejött, amelyet azonban írásba nem foglaltak, amelynek tartalmát azonban mindkét fél eltérően értelmezte. A felperesi álláspont az volt, hogy a vállalkozási díj tekintetében csupán tájékoztató értéket közölt, a műszaki tartalom állandóan változott, ám ennek anyagi konzekvenciájáról nem beszéltek.

Tagadta a felperes, hogy az alperesekkel fix áras megállapodás jött volna létre, a munka elkezdődött, és folyamatosan tárgyaltak a szerződésről, de végül is annak írásba foglalása elmaradt. Az alperesek ezzel szemben pedig azt az álláspontot képviselték, hogy a felperes a kivitelezést fix áron, a tervdokumentáció ismeretében vállalta. E vállalási ár a kivitelezés valamennyi költségét tartalmazta, beleértve az alperesek által beszerzendő anyagokat is. Alperesi álláspont szerint az a körülmény, hogy a beépítendő anyagokra nézve felmérést írtak alá, nem teszi tételes elszámolási jellegűvé a szerződést

A bíróság megállapítása az volt, hogy a felperes saját kockázatára vállalta el a kivitelezési munkák megkezdését úgy, hogy a felek között érvényes szerződés azt megelőzően nem jött létre, írásban rögzített formában, a szóbeli megállapodást pedig mindkét fél eltérően értelmezte. A perben beszerzett adatok alapján, figyelembe véve a tanúk vallomását, valamint a perben beszerzett szakértő által kimunkált felperesi munkák ellenértékét, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között nettó 25.000.000 Ft-os fix áras vállalkozási szerződés jött létre. A munkavégzés folyamán az alperesek mindösszesen a felperes részére 23.155.710 Ft-ot fizettek ki, s a munka befejezését követően pedig megkíséreltek egymással elszámolni, amely azonban nem járt eredménnyel.

Az elsőfokú bíróság a felperes által elvégzett munkák értékének megállapítására szakértőt rendelt ki, s e szakértői véleményt az elsőfokú bíróság elszámolása alapjául elfogadta.

Ennek alapján azt állapította meg, hogy a felperes által végzett munkálatok a lakóépület vonatkozásában 25.943.682 Ft nettó összeget tettek ki. Pótmunkaként elszámolta a szakértői vélemény alapján a ciszterna kiépítésének költségét 381.491 Ft-ban, az úszómedencével kapcsolatos munkák ellenértékét 3.225.801 Ft-ban, az utcai kerítés létesítésének költségét 1.249.998 Ft-ban, továbbá a jobboldali kerítés építésének költségét 1.009.178 Ft összegben, mely pótmunkák mindösszesen 4.866.468 Ft-ot tesznek ki.

A szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a felperes részben hibás teljesített és a hibák egy részét az alperes kijavította 426.000 Ft-os összegben. A szakértői vélemény alapján pedig megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a még ki nem javított és fennálló hibák miatt 6,1%-os értékcsökkenés alkalmazható, amely 1.937.979 Ft-ot tett ki.

Elfogadta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperesek által az építkezéshez biztosított anyagok költsége 6.612.100 Ft-ot tett ki, és azt az alperesek javára elszámolta és a vállalkozási fix árat ennyiben csökkentette. Ezen számadatok figyelembe vétele mellett az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes részére mindösszesen elszámolható 30.992.776 Ft-os követeléssel szemben az alperesek javára elszámolható az általuk kifizetett 23.155.710 Ft, az általuk végzett javítási költség 426.000 Ft, továbbá a szakértő által megállapított 6,1%-os értékcsökkenés 1.937.979 Ft összegben, valamint az általuk biztosított 6.612.100 Ft összegű mindösszesen 32.131.789 Ft-os alperesi teljesítés áll, így a felperes követelése nem alapos.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel. Fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és az alpereseknek a kereset szerinti marasztalását kérte. Vitatta fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítását, hogy a felek között fix áras szerződés jött volna létre, a vállalkozói díj tekintetében nettó 25.000.000 Ft-os összegben.

Tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a perben kihallgatott R. M. és D. M. tanúvallomását, mert nevezettek sem a felek között létrejött fixáras szerződésről nyilatkoztak, hanem arról, hogy a felperes 25.000.000 Ft körüli irányárról beszélhetett. A fixáras megállapodásnak ellentmond az is, hogy a felperes a kivitelezés során hat darab elszámolást készített, amelyben tételesen megjelölte az általa elvégzett munkákat. Ugyancsak ellentmond a fixáras megállapodásnak az, hogy az eredeti megállapodásban sem a medence, sem pedig a kerítés, valamint a további pótmunkák megépítése sem szerepelt.

Az elsőfokú bíróság az elszámolást a perben beszerzett szakértői vélemény alapján ejtette meg a peres felek között, ennek ellenére az elsőfokú bíróság tévesen vonta le a szakértő által megállapított, felperes javára elszámolható vállalkozói díjból az alperesek által biztosított anyagok költségét, mivel a szakértő által megállapított építmény ára nem tartalmazza az alperesek által vásárolt anyagok értékét, így tehát a szakértő által a felperes javára elszámolt vállalkozói díjnál ezen anyagok értéke figyelmen kívül maradt, annak levonása a szakértő által megállapított vállalkozói díjból kétszeres elszámolást jelent az alperesek javára.

Sérelmezte a felperes a szakértői véleményben írt 6,1%-os értékcsökkenés megállapítását az alperes által megjelölt hibákra, amiatt, hogy az alperesek nem tették lehetővé az épület elkészülte után a műszaki átadás-átvételt, s nem fogadható el, hogy a ház kivitelezése súlyos hibákban szenved, mivel saját előadásuk szerint is a házat birtokba vették, oda beköltöztek, használatba vételi engedélyt kaptak, s az alperesek a hibajegyzéket csak a tárgyalás során adták át a felperesnek. Az idő elteltére tekintettel ezen hibákat a felperes már elfogadni nem tudja.

Mindezekre tekintettel állította, hogy az elsőfokú bíróság az elszámolást a felek között tévesen ejtette meg, az elszámolása sem követhető, annak végső számítási módját a bíróság nem vezette le. Erre tekintettel kérte az ítélet megváltoztatását és a keresete szerinti marasztalását az alpereseknek.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság részben tévesen, hiányosan állapította meg a tényállást, a felek között megejtett elszámolása sem volt követhető, jogi okfejtése és döntése is emiatt téves volt.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt azt emeli ki, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt meg, hogy a felek között fix áras vállalkozási szerződés jött létre szóban.

Az a felek között ugyanis nem volt vitatott, hogy közöttük érvényes, írásbeli szerződés nem jött létre. Az alperesek a per során ugyan hivatkoztak arra, hogy a felperes által készített vállalkozási szerződéstervezetet, amelybe megjegyzéseket tettek és észrevételeket rájegyeztek, a felperesnek visszaküldték, arra a felperes nyilatkozatot nem tett, így álláspontjuk szerint ezen általuk kijavított megjegyzésekkel ellátott vállalkozási szerződés az irányadó. Ezen alperesi álláspont téves.

A Ptk.211.§ (1) bekezdése szerint aki szerződéskötésére ajánlatot tesz, ajánlatához kötve marad, kivéve ha kötöttségét az ajánlat megtételekor kizárta.

A Ptk.213.§ (2) bekezdése szerint pedig az ajánlattól eltérő tartalmú elfogadást új ajánlatnak kell tekinteni.

A fentebb írtak szerint nem volt vitatott, hogy az alperesek a felperes által készített vállalkozási szerződéstervezetet nem fogadták el, mert arra észrevételeket tettek, és feljegyzéseket eszközöltek. Ezen feljegyzésekkel, megjegyzéseikkel ellátott vállalkozási szerződéstervezet visszaküldése a felperesnek az alperesek részéről új ajánlatnak tekintendő, amelyet a felperes nem fogadott el. Azt az alperesek sem állították, hogy a felperes ezen vállalkozási szerződést, amelyet ők megjegyzésekkel láttak el, aláírta volna.

Ily módon tehát csak az állapítható meg, hogy a peres felek között az alperesek által felépíteni kívánt családi ház építkezése tárgyában a felek egymással tárgyaltak, és szóban meg is állapodtak abban, hogy a felperes felépíti az engedélyezési tervben megjelölt és a vállalkozási szerződés tervezetben is részletezett műszaki tartalommal az alperesek családi házát. A vállalkozási díjban azonban a felek között egyező, egyhangú megállapodás nem jött létre, így egyösszegű vállalkozási díj hiányában a felek között utólagosan tételesen kell elszámolni.

Nem fogadható el e körben az alperesek által hivatkozott és az elsőfokú bíróság ítéletében is felhívott R. M., valamint D. M. nyilatkozata, hogy a felek között 25.000.000 Ft összegben fixáras vállalkozási szerződés jött létre. R. M. tanút a bíróság a 2006. november 13. napján tartott tárgyaláson meghallgatta (15. sz. tjkv.), majd pedig ugyanezen tanútól az alperesek írásbeli nyilatkozatot is csatoltak 32/A/2. sorszám alatt. A tanúnak a tárgyaláson a vállalkozási díjjal kapcsolatos előadása részben ellentmondásos azzal a nyilatkozatával, amelyet az alperesek csatoltak csaknem két évvel később. A tárgyaláson a tanú úgy nyilatkozott, hogy „ő úgy tudja, hogy egyösszegben állapodtak meg a felek, 25-26.000.000 Ft-ban, azt nem tudja, hogy ez az áfát tartalmazza-e”. Majd pedig a jegyzőkönyvi vallomása végén azt nyilatkozta, hogy végül is nem tudja, hogy a felek milyen szerződést kötöttek, átalányárást-e, vagy pedig tételest. Ehhez képest az alperesek által a fentebb hivatkozott 32/A/2. alatt csatolt írásbeli nyilatkozata azt tartalmazza, hogy a felperes fix összegért, 25.000.000 Ft-ért vállalta a perbeli munkát. Ezen megállapodásról mindkét féltől értesült, mind a II.r. alperestől, mind pedig a felperesi ügyvezető megerősítette ezt felé. D. M-t a bíróság a tárgyalásra több ízben idézte, nevezett betegsége miatt nem tudott a tárgyalásokon megjelenni, ezért a bíróság felhívására 2008. február 27-én írásbeli nyilatkozatot tett. Ebben előadta, hogy ő úgy tudja T. Z.-tól is (felperes ügyvezetője), hogy rögzített árért vállalta a felperes a munkát. Ezen nyilatkozata semmilyen vállalkozási díj összegről említést nem tesz. Ehhez képest az alperesek által 32/A/1. alatt csatolt, ugyancsak D. M. által tett nyilatkozat, amely egyébként korábbi keltezésű, mint amelyet a bíróság felhívására adott, s ennek ellenére az alperesek ezen nyilatkozatot a per irataihoz nem csatolták, D. M. úgy nyilatkozott, hogy T. Z. többször kijelentette előtte, hogy 25.000.000 Ft-ért vállalta el a családi ház kulcsrakész kivitelezését.

A fentebb idézett tanúk egymásnak ellentmondó nyilatkozatai minden kétséget kizáróan nem bizonyítják a felperes tagadásával szemben az alperesek azon

perbeli előadását, hogy a felek között szóban fixáras vállalkozási szerződés jött létre.

Megjegyzí a másodfokú bíróság, hogy az alperesek által hivatkozott fix áras szerződésnek ellentmond az is, hogy az alperesek tételes elszámolást kértek a felperestől, holott fixáras szerződés esetén, ha a felperes a szerződésben vállalt munkát elvégezte, sem az általa elvégzett munkák tételes elszámolásának, sem az általa felhasznált anyagok számláinak, bizonylatainak, vagy költségeinek bármilyen igazolására nincs szükség.

Mindezen peradatokat egybevetve a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy felek között a díj tekintetében fixáras megállapodás nem jött létre, erre tekintettel a felperes által elvégzett munkálatok utólagos tételes elszámolásának van helye.

A perben kirendelt szakértői vélemény pedig a felperes által elvégzett munkákat így számolta el. Az nem volt vitatott és a felek e körben egyező előadást tettek, hogy a felperes a munkadíjból 10% kedvezményt adott az alperesek részére. Ennek figyelembe vétele mellett pedig a szakértői vélemény alapján az volt megállapítható, hogy a felperes által elvégzett munkák értéke a főépület vonatkozásában 25.943.682 Ft, elvégezte továbbá a felperes a ciszterna, a medence, az utcai kerítés, valamint a jobboldali kerítés létesítésével kapcsolatos munkálatokat is, s ezek összege helyesen 5.826.468 Ft, így a felperes által elvégzett munkák értéke mindösszesen 31.770.150 Ft-ot tesz ki. Ez az összeg azonban nettó összeg.

Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény 3.§ a) pontja alapján azonban általános forgalmi adót kell fizetni az adóalany által belföldön teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás után.

A felperes által végzett munka pedig szolgáltatásnyújtás, így adóköteles tevékenység, ezért az általa elvégzett munka ellenértéke után általános forgalmi adó felszámítására jogosult.

Az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy a felek szándéka kölcsönösen az áfa megfizetésének elkerülésére irányult.

Ezen megállapítását az elsőfokú bíróság kellő bizonyítékokkal nem támasztotta alá. Az a körülmény ugyanis, hogy a felperes által készített vállalkozói szerződés tervezet nem tartalmazza külön a felszámítandó adót, nem jelenti azt, hogy a felperes szándéka az áfa megfizetésének elkerülésére irányult. A felperes által készített írásbeli árajánlat tartalmazza, hogy az árak áfa nélkül értendőek, ebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy a felperes eltekintett volna a jogszerűen felszámítható adó felszámításától.

Ez a felperes érdekében sem állott, az áfa megfizetésének az elkerülése az alperesek érdeke, arra vonatkozóan azonban peradat nem volt, hogy ebben a felek kölcsönösen meg is állapodtak volna.

Ha és amennyiben ilyen megállapodás a felek között létre is jött, ez jogszabályba ütköző és e megállapodásuk érvénytelen.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a felperes javára elszámolható vállalkozói díjat az alábbiak szerint számolta el.

A szakértő által megállapítottak szerint a felperes javára elvégzett munkák díja 31.770.150 Ft. Ebből levonásba kell helyezni 1.699.633 Ft-ot arra tekintettel, hogy a felperes a munkadíjból 10% kedvezményt adott. Ugyancsak levonandó további 1.937.979 Ft a felperes hibás munkavégzése miatt (szakértői vélemény 13/2. oldal.).

A hibás teljesítés körében a másodfokú bíróság is elfogadta a szakértő véleményét, mivel a szakértői vélemény tartalmazza, hogy az alperesek által közölt hibák már a helyszíni szemlén is felmerültek. Ezek figyelembe vétele mellett állapította meg a szakértő, hogy a hibás teljesítés miatt 6,1%-os értékcsökkenés állapítható meg. Az így megállapított értékcsökkenésen túl további javítási költség nem számolható el, mert a szakértő összességében a hibákat a teljes előállítási költség alapul vételével állapította meg. Ezen levonások után a felperes javára elszámolható összeg 28.132.538 Ft. Minthogy a fentebb írtak szerint a felperes által elvégzett szolgáltatás után általános forgalmi adót kell számítani, ezzel növelve a felperes javára elszámolható összeg 35.165.672,5 Ft, kerekítve 35.165.673 Ft. Ezzel kell szembe állítani az alperesek teljesítését.

Az nem volt vitás, hogy az alperesek a munkavégzés folyamán részteljesítéseket eszközöltek. Ennek összege körében azonban a felek már egymástól eltérő nyilatkozatokat tettek. Az alperesek előadása az volt, hogy a felperes részére a munkavégzés folyamán a vállalkozási díjelőleggel együtt, összesen 23.155.710 Ft-ot fizettek ki. A felperes ezzel szemben 22.238.409 Ft kifizetését ismerte el. Az elsőfokú bíróság az alperesek előadását fogadta el, annak azonban indokát nem adta, mivel a peradatok között erre vonatkozóan az alperesek semmiféle bizonylatot, bizonyítékot, vagy elismervényt nem csatoltak. A kifizetés körében a Pp.164.§ szerint az alpereseket terhelte a bizonyítási kötelezettség, így a felperes által elismert összeggel szemben őket terhelte annak a bizonyítása, hogy az általuk állított kifizetés megtörtént. Erre vonatkozóan azonban a fentebb írtak szerint semmilyen bizonyítékot nem csatoltak. Ennek hiányában pedig csak a felperes által elismert kifizetés számolható el javukra. A fentebb hivatkozott, és a felperes javára elszámolható 35.165.673 Ft összegből levonva az alperesek által teljesített 22.238.409 Ft-ot, a különbség amely a felperes javára elszámolható 12.927.264 Ft.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság kétszeresen számolta el az alperesek javára az általuk szolgáltatott anyag költségét. A szakértői véleményből ugyanis megállapítható, hogy a szakértő azon munkáknál, ahol az anyagot az alperesek biztosították a felperes javára anyagköltséget nem is számolt el. Így tehát a felperes által elszámolt

vállalkozási díj, az alperesek által biztosított anyagköltséget nem tartalmazza, így ezen anyagköltség alperesek javára való elszámolásának nincs helye.

Minthogy azonban a felperes módosított és fenntartott kereseti kérelme a 23.383/2009/3. sorszámú beadványban foglaltak szerint 8.845.734 Ft vállalkozói díj, valamint ennek áfája megfizetésére irányult, amely összesen 11.056.794 Ft, így a felperes kereseti kérelméhez kötöttség elve alapján a másodfokú bíróság ennyiben látta a felperes keresetét megalapozottnak.

Az alperesek a felperes keresetével szemben beszámítási kifogást terjesztettek elő, mindösszesen 19.008.570 Ft összegben. Ezen beszámítási kifogásuk részben túlfizetésből, részben az általuk felszámított kötbérigényből, és részben az általuk hivatkozott és felsorolt javítási költségből, valamint minőségi és esztétikai hibák miatti értékcsökkenés összegéből tevődik ki.

Az alperesek által előterjesztet beszámítandó kifogás nem alapos.

A fentebb írtak szerint túlfizetés az alperesek részéről nem történt, az alperesek tartoznak még a felperes javára vállalkozási díjjal, így tehát ezen a jogcímen előterjesztett igényük nem alapos.

A hibás teljesítés miatt a szakértői vélemény alapján 6,1%-os értékcsökkenés levonása volt indokolt, ezt meghaladóan az alperesek további hibát, vagy az általuk állított hibák javítási költségét nem bizonyították, e vonatkozásban bizonyítékot, bizonyítási indítványt sem terjesztettek elő, ezért a beszámítási kifogásukban megjelölt javítási költségek, illetőleg minőségi és esztétikai hibák miatti értékcsökkenés sem volt elfogadható.

A Ptk.246.§ (1) bekezdése szerint a kötelezett meghatározott pénzösszeg fizetésére kötelezheti magát arra az esetre, ha olyan okból, amelyért felelős nem, vagy nem szerződésszerűen teljesít (kötbér). Kötbért csak írásban lehet érvényesen kikötni. Kötbér után kamat kikötése semmis.

E jogszabályi rendelkezés szerint kötbért csak írásban lehet kikötni. Figyelemmel arra, hogy a felek között írásbeli vállalkozási szerződés nem jött létre, így az alpereseknek az előterjesztett kötbérigényüknek jogszabályi alapja nincs.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az alperesek által előterjesztett beszámítási kifogást teljes egészében megalapozatlannak találta.

Arra pedig pusztán utal a másodfokú bíróság, hogy nyilvánvalóan lehetetlen és életszerűtlen is az alperesek beszámítási kifogásban előadott állítása.

Az általuk állítottak szerint ugyanis a felperes részére kifizettek 23.738.710 Ft-ot, ezzel szemben érvényesítettek 19.008.570 Ft összegű beszámítási kifogást, így tehát nagyságrendileg, mintegy 4-5.000.000 Ft összegbe került volna nekik a

felperes által kivitelezett, luxusigényeket kielégítő családi ház megépítése. Ez nyilvánvalóan lehetetlen.

Mindezen tényállásbeli helyesbítésekre és kiegészítésekre is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetének a fentebb írtak szerint helyt adott, és ennek megfizetésére az alpereseket kötelezte.

Figyelemmel arra, hogy a felperes keresete alapos volt, ezért a másodfokú bíróság a felperesnek a perköltségben való marasztalását mellőzte és az alpereseket kötelezte mind az első- mind pedig a másodfokú eljárás költségeinek a viselésére a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

Mivel a felperes mind a kereseti illetéket, mind pedig a fellebbezési illetéket az eredeti kereseti kérelme 10.584.813 Ft figyelembe vételével rőttá le, a felemelt kereseti kérelméhez képest illetékkiegészítésre nem került sor, ezért a másodfokú bíróság a felperest az illetékekről szóló - többször módosított - 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (2) bekezdése alapján, leletezés terhe mellett kötelezte az illeték kiegészítés összegének a megfizetésére.

, 2010. június 16.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

Dr. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő